

[Clausager.]

nisteriet vandt da ogsaa Sejr ved Landstingsvalget, betegnende nok i Kraft af en „særdeles heldig Haand“.

Men se, nu er Tiden inde til at nyde Sejrens Frugter, og Folket venter det. Nogle er allerede utaalmodige og begynder at knurre. En siger: Hvorfor faar vi en Hundelov i Stedet for en Grundlov? En anden siger: Hvorfor faar vi ikke mere Understøttelse? Det spørger de arbejdsløse om. Hvorfor eksproprierer I ikke Jord til os? siger de smaa Husmænd, og hvorfor sætter I ikke Renten ned? spørger de alle sammen om. Nu vover man endogsaa at udtale paa et Husmandsmøde, vistnok ovre i Vejleegnen: Vi har selv sat dem op paa Taburetterne, vi kan ogsaa selv trække dem ned igen.

Det er vist rigtigt nok. De radikal-socialistiske Husmænd har saa sandelig helt fra 1929 til 1936 slidt trofast for den radikal-socialistiske Regering, den saakaldte Arbejder- og Husmandsregering, og nu faar de, efter at de 7 Aar er gaaet og deres Arbejde er kronet med Held, en anden Løn end den, de havde ventet, og som de mente de havde Krav paa. De faar ikke den dejlige Rentesækning, Rachel, men i Stedet for faar de den grimme Renteforhøjelse, Lea. Hvor er det i Grunden tragisk, at den højtærede Statsminister kommer til at spille Labans Rolle, og det er maaske tvivlsomt, om han faar dem til at tage en ny 7 Aars Periode.

Ikke blot de mange Vælgere knurrer, det gør ogsaa nogle af de ledende. Se blot, hvad „De samvirkende danske Husmandsforeninger“s nye Formand siger — maa jeg have Lov til at citere et Par enkelte Ord af et radikalt Blad, selvfølgelig, for man skal jo have det rigtige, nemlig „Venstres Folkeblad“ paa Ringstedegnen af 24. November 1936:

„Forhøjelsen af Diskontoen kommer Husmandsbewægelsen overordentlig utilpas. Vi har jo modsat krævet en Rentesækning. Den vilde betyde en overordentlig Lettelse. Der er ikke kommet saa megen Lysning, at det berettiger til et saadant Skridt. Husmandsbewægelsen kan ikke godkende denne Diskontopolitik fra Nationalbankens Side. Vi maa fortsat kræve en Rentesækning og kræver dette Spørgsmaal taget op til Løsning.“

Det er jo en ret alvorlig, man kan vel ogsaa sige en ret truende Udtalelse, og jeg ved egentlig ikke, om det gør det bedre for Ministeriet, at samme Formand tillige er

radikal Folketingsmand og som saadan vel nok kan betegnes som en Klods under Ministeriets Taburet. En Kolos kan vælte, naar Underlaget smuldrer væk eller kommer i Uro. Der er et og andet, der tyder paa, at dette Underlag her er ved at komme i Uorden.

De radikale Blade ynder at sige, at Tiden er forpasset, nu er en Rentesækning umulig at gennemføre paa Grund af Pengeknaphed, og atter igen er det jo Venstres Skyld, at Tiden er forpasset. Ja, der er nok Pengeknaphed, det er maaske rigtigt nok, men i forrige Rigsdagssamling foreslog Regeringen jo ikke Rentesækning, men Rentetilskud til de mest gældbundne Landbrugere, og de beklagede sig højlydt over, at Landstinget forhindrede Forslagets Vedtagelse.

Nu vel, det kan da oprettes endnu, og der er saa meget mere Grund til at gøre det nu, hvis man i det hele taget kan forlige sig med dette Almisserprincip, da Renten jo nu er stigende og en Hjælp til dens Betaling er stærkere paakrævet end før. Men se kun, om den kommer, jeg har mine Tvivl. Det har gjort sin Nytte forud for Valget. Selv om Vælgerne bagefter opdagede, at det var Bluff og Blændværk og slet ikke ærligt ment, haaber man vel, at sligt glemmes som den Sne, der faldt i Fjor, men det er nu ikke saa sikkert, at Vælgerfolket i Længden lader sig narre.

Maa jeg sige om den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der er stillet fra Det frie Folkepartis Side, at den kan vi ikke stemme for, bl. a. af den Grund, at den ikke sætter Fingeren paa det rigtige Sted, den tager ikke Sigte paa Ondets Rod, nemlig Regeringens almindelige økonomiske Politik, for det er den, der er Grundlaget for Diskontoforhøjelsen, og det er der, man skal sætte ind. Skal man have lav Rentefod, skal man have rigeligt Udbud af Penge paa Markedet; men Regeringens økonomiske Politik har været af en saadan Art, at den fortærede næsten de Penge, der var rede.

Regeringen har laant og til ret store Renter til Tider. Tror man saa, andre kan laane til smaa Renter? Man maa jo fejle noget, naar man tror det. Kommunerne har laant ogsaa ofte til mægtige Renter. Hvem husker ikke Københavns Kommunes 7,65 pCt.? Pengene røg ud af Banker og Sparekasser, og ingen var til Fals for almindelige Mennesker, der kun kunde give almindelig Rente. Store offentlige Arbejder er sat i Gang, det lægger Beslag paa Penge. Byggevirksomheden er fremmet stærkt,